

Успыхнулі агні юпітэраў.

На студыі «Беларусьфільм» ідуць здымкі новай кінакарціны.

Фота С. АНАНКІ.

К р о к і Г у л і в е р а

28 снежня 1895 года ў «Вялікім кафе» на бульвары Капуцынаў у Парыжы адбыўся першы сеанс кінематографа Люм'ераў. Гэты дзень прынята лічыць нараджэннем кіно.

Напярэдадні XX стагоддзя ідэя кіно ўжо лунала ў паветры. Адкрыццё электрычнасці і радыё, дасягненні фатаграфіі, аптычнай і хімічнай прамысловасці прывялі да стварэння цуда XX стагоддзя — кіно. Спробы здымаць і паказваць карцінкі або фатаграфіі ў руху пачаліся ў другой палове мінулага стагоддзя. Але толькі братам Люм'ерам, якія выкарысталі цэлулоідную плёнку і камеру па імгненых здымках, удалося сканструяваць свой «кінематограф» — апарат, тэхнічна дасканалы, які з'яўляўся як здымачнай, так і праекцыйнай камерай. Акрамя таго, Люм'еры былі першымі стваральнікамі фільмаў, а сенсацыйны поспех іх першых кінастужак, такіх, як дакументальнай

«Прыбыццё поезда» або ігравой «Паліты палівальшчык», адкрыў дарогу кінамастацтву ва ўсім свеце.

Кіно не ведала п'ялёнак: таго бурнага росту не было ні ў якой іншай прамысловасці. Праз некалькі год пасля першага сеанса Люм'ераў у буйных гарадах Еўропы і Амерыкі ўжо існавалі кінастудыі, якія выпускалі сотні фільмаў, і былі тысячы кінаатэатраў, што абслугоўвалі мільёны глядачоў.

У Расіі развіццё кінамастацтва доўга затрымлівалася бяздарнымі правіцелямі царскай імперыі. У 1912 годзе ў справаздачы віленскага губернатара паведамлялася, што ў губерні за апошні час адкрыта чатыры

кінаатэатры. Мікалай II уласноручна напісаў насупраць гэтых радкоў: «Паменш падобных непатрэбных кінематографаў — больш парадку будзе». А на пісьме прадпрыемальнікаў, што хадайнічалі аб развіцці кінапрамысловасці, рускі самодержац так замацаваў навікі сваю тупасць і бескультур'е: «Я лічу, што кінематографія — пустая, непатрэбная і нават шкодная забава. Толькі вар'ят можа ставіць гэты балаганны промысел на ўзровень з мастацтвам».

Расійскае дваранства было падобна да свайго вялікадзяржаўнага невука. У скарзе мітрапаліту Уладзіміру дваранін Паўлаў, генерал Бутурлін, купец Канстанцінаў і іншыя, вы-

ступаючы супраць адкрыцця ў гарадах кінаатэатраў, пісалі: «...Многія з слабых у веры замест таго, каб ісці на благавест храм, ідуць у вертэпы д'ябальскіх відовішчаў, што стаяць побач з храмамі». Імяна на гэтай скарзе ілюзіён «Экспрэс-біо» ў Магілёве быў закрыты, таму што знаходзіўся ўсяго «ў 18 сажнях ад царквы».

Дзе ўжо пры такой палітыцы можна было развіваць айчынную кінапрамысловасць. Князі Сапегі, графы Тышкевічы, бароны Корфы дзiesiąткі тысяч рублёў пускалі на вецер, каб, напрыклад, пракласці санны шлях летам у свае маёнткі, і ўсімі мерамі працівіліся распаўсюджанню кіно. Да Кастрычніцкай рэвалюцыі кінаатэатры ў Расіі былі толькі ў буйных гарадах. Апаратура, плёнка, асноўныя капіталы і большасць фільмаў — усё было замежнае. Па сутнасці, арганізацыя кінапрамысловасці на тэрыторыі бы-

лой рускай імперыі пачалася з 27 жніўня 1919 года, калі Ул. Леніным быў падпісан дэкрэт аб стварэнні савецкага кіно.

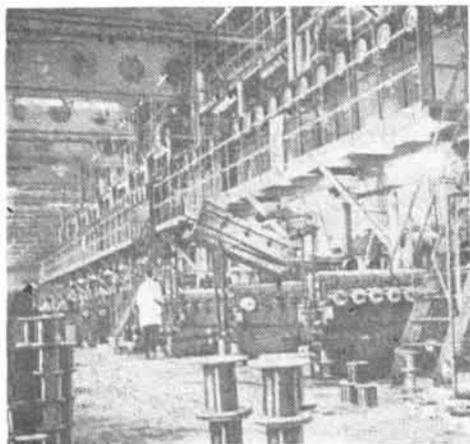
На 20 год адставала кінапрамысловасць Расіі ад Амерыкі і Еўропы. А навокал яшчэ былі арміі інтэрвентаў, голад, неписьменнасць. Толькі ва ўмовах сацыялізма быў магчымы такі гіганцкі скачок, які зрабіла савецкае кіно.

Першыя савецкія глядачы ўсаджваліся ў некалькіх дзсятках невялікіх кінаатэатраў і ў вагонах-клубах агітпаяздоў, што вандравалі па краіне. Сёння 15 мільёнаў глядачоў штодзённа наведваюць сеансы 140 тысяч кінаўстановак. Дарэчы, у 1964 годзе кожны жыхар Савецкага Саюза паглядзеў прыкладна 18 кінафільмаў у год, а ў ЗША — толькі 12, у Англіі і Францыі — 8.

[Заканчэнне на 2-й стар.]

ГОМЕЛЬ

Новыя эмальпечы, якія вы бачыце на здымку, з'яўдзяцца нядарна ў эксплуатацыю на заводзе «Гомелькабель». Дзякуючы ім магучнасць цэха эмаліраваных правадоў значна ўзрастае. Цяпер цэх штомесячна выпускае дзесяці тон правадоў рознага сячэння.

Фота Ч. Мезіна.

МАСКВА

На тэрыторыі Выстаўкі дзясятняў народнай гаспадаркі СССР наладжан паказ новых грузавых аўтамабіляў і трактараў. Сярод навінак нямаюць машын з маркай беларускіх прадпрыемстваў. Тут апошняй канструкцыі грузавыя аўтамабілі з сямейства «МАЗаў», «БелАЗаў» і трактараў «Беларусь». Нібы па ранжыру ў строй сталі спачатку «МАЗы» грузавыя машыны 13,5, 14 і 18 тон. Потым «БелАЗы», здольныя перавозіць па 27, 40 тон, і, нарэшце, 65-тонныя волаты. Некалькі далей ад іх выстраіліся трактары сямейства «МТЗ».

МАГІЛЁУ

Будаўніцтва першага ў Беларусі завода па вытворчасці лёгкага і трывалага газабетону пачалося на ўсходняй ускраіне горада. Новы матэрыял мае высокую цеплаізаляцыйную якасць. Ён пойдзе на ўцяпленне вытворчых карпусоў узводзімага тут камбіната сінтэтычных валокнаў.

МІНСК

У маляўнічым сасновым бары на беразе ракі Свіслач адкрыўся новы санаторый

прафсаюзаў Беларусі з паэтычнай назвай «Крыніца». Месца выбрана не выпадкова: тут на глыбіні 430 метраў здабыта мінеральная вада, блізкая па сваіх якасцях да вады трускавецкай шчыльнасці № 2. Санаторый адначасова прымае 250 чалавек.

СЛОНІМ

Пры капанні катлавана будаўнікі знайшлі на глыбіні ў два з палавінай метра вадаправодныя трубы. Знаходка адносіцца да XVIII стагоддзя. Вадаправод цягнуўся ад ракі Шчара к цэнтру горада, к таму месцу, дзе быў палац М. Агінскага. Трубы, зробленыя з сасновых круглякоў, добра захаваліся.

КЛІМАВІЧЫ

На камбінаце будаўнічых матэрыялаў з'яўдзяцца ў эксплуатацыю цэх па выпрацоўцы торфамелавых угнаенняў для сельскай гаспадаркі. Яго гадавая прадукцыйнасць — 100 тысяч тон. Цэху падвезена сыравіна — фрэзерны торф, а мелёць на месцы. Усе працэсы вытворчасці поўнасцю механізаваны.

ЛЮБАЊ

Вялікія клопаты аб састарэлых працягваюцца ў сельгасарцелі «Іскра». Тут 242 чалавекі атрымліваюць грашовыя пенсіі. Выдатны падарунак атрымалі нядарна ветэраны сельгасарцелі Ева Жаўрыд, Фядора Бацюк, Ефрасіння Круглень. Яны справілі навасельце ў новых добраўпарадкаваных кватэрах, якія пабудаваны для іх калгас.

ГРОДНА

Тут адкрылася гарадское прафесійна-тэхнічнае вучылішча. Яно рыхтуе для азотнаўкавага завода кваліфікаваныя кадры апаратчыкаў, слесароў-рамонтнікаў хімічнага абсталявання, электраслесароў па кантрольна-вымяральных прыборах і аўтаматыцы, машыністаў кампрэсараў. 320 юнакоў і дзяўчат займаюцца цяпер у вучылішчы.

БАРАНАВІЧЫ

На заводзе гандлёвага машынабудавання пачалі выраб механічных мясарубак. Прадукцыйнасць кожнай — 110—150 кілаграмаў мясага або рыбага фаршу за гадзіну. За год будзе іх выпушчана 13 тысяч. Асвойваюцца таксама новыя тыпы вентылятараў. Яны вельмі

эканамічныя, прадукцыйныя, а іх аэрадынамічныя характарыстыкі адпавядаюць лепшым сусветным стандартам.

ОРША

На вуліцы Леніна ўсё дакладней выступаюць контуры прасторнага шматпавярховага будынка. Гэта ўзводзіцца дом сувязі. У гэтым годзе ён уступіць у строй. Непадалёку — закладзена сярэдня школа, растуць новыя шматпавярховыя жылыя дамы.

ПУХАВІЧЫ

З кожным годам расшырае свае межы сядзіба Мар'інагорскага сельскагаспадарчага тэхнікума, уступаюча ў строй дзеючых новых навучальных карпусы і жылыя дамы. Нядарна здадзен у эксплуатацыю 16-кватэрны дом. Наваселлямі адзначан пачатак года і ў вёсцы Раўнаполле. У новыя кватэры перасяліліся некалькі сем'яў рабочых саўгаса «Рудзенскі».

МАГАДАН

У культурным жыцці далёкага чукоцкага сяла Майна-Пыльгіна на ўзбярэжжы Берынгава мора адбылася вялікая падзея. Для дзяцей аленяводаў, паляўнічых і рыбакоў адкрылася музычная школа. Чукоцкія рэбяткі прыступілі да заняткаў па класу фартэпіяна. У бліжэйшыя дні адкрыецца яшчэ адно аддзяленне — для юных баяністаў.

ЕРЭВАН

Цёплыя, сонечныя дні стаяць цяпер на паўднёвым усходзе Арменіі. Калгаснікі сёл Хідзарут, Дайлахлу і іншых пачалі масавую сяўбу ўзбожжавых. Па-веснавому ажыўлена і ў садах: ідзе абрэзка дрэў, узоранне міжрадкоўяў.

БАРАНАВІЧЫ

Утульна і спакойна жывецца дзесяць баранавіцкіх тэкстыльшчыкаў. Дзіцячы сад з клапатлівымі выхавальніцамі, светлымі спальнямі, гульнямі і цацкамі стаў для іх другім домам.

Фота К. Якубовіча.

ДЛЯ ТЕХ, КТО НЕ ЧИТАЕТ ПО-БЕЛОРУССКИ

В статье «КРОКИ ГУЛИВЕРА», режиссер Минской студии документальных фильмов П. Шамшур рассказывает о гигантских шагах чуда XX столетия — кино, ставшего за полвека самым массовым из искусств. Советское кино с самого своего возникновения несет зрителям идеи гуманизма и мира. Государственная киномонополия в СССР не допускает пропаганды человеконенавистничества, расизма, унижения человеческого достоинства. Наше кино развивается как искусство, призванное нести подлинную культуру в народ.

Офицер Советской Армии Василий Белка приехал погостить к матери и брату в деревню Вересница Житковичского района. Было о чем рассказать хлебобобовому гостю. Высокие урожаи, богатая техника, новая школа — десятилетка, клуб, библиотека — всем этим по праву гордятся колхозники. Жители деревни, где до революции никто не мог читать, получают теперь в день две с половиной тысячи экземпляров газет и журналов. Очень понравилась гостю жизнь земляков («ГОСЦЬ У ВЕРАСНИЦЫ»).

На днях состоялось заседание президиума Белорусского товарищества по культурным связям с соотечественниками за рубежом. На заседании отмечалось, что за последнее время значительно расширились связи Товарищества с земляками. Газета «Голос Радзімы» приобретает все больше друзей. Отчет о заседании президиума, на котором присутствовали представители обществности столицы, печатается под заголовком «МЭТА РАНЕЙШАЯ — ДРУЖБА».

«ВАСИЛЬКОВЫ СЮРПРИЗ» — так называется рассказ-быль об истории одного подарка американским туристам своим родственникам. Купив в Минске детский костюмчик, они прикрепили к нему этикетку «Сделано в США». Но как было родным не распознать подделку, когда костюмчик они изготовили собственными руками на фабрике «Прогресс». Да, бывают еще такие нелепые сюрпризы со стороны некоторых заокеанских гостей.

Советские люди высоко ценят творчество Романа Роллана, талантливого писателя — антифашиста, большого друга СССР. Когда Роллан гостил в июне 1935 года в Москве, техник-энергетик Павел Власов, проживающий ныне в Жодино, сообщил писателю, что он назвал его именем новорожденного сына. В ответ Роллан прислал свое фото с наилучшими пожеланиями малышу. Сейчас Роман Власов работает в Новополоцке мастером на электроцентрали. Сбылись пожелания великого писателя — у его тезки счастливая судьба («ЦЕЗКА ГАМЭНА РАЛАНА»).

Очерк «ШЧАСЛІВЫ ДЗЕНЬ СТАНІСЛАВА ПАНАМАРОВА» рассказывает о бескорыстной братской помощи, которую оказывают советские люди египетскому народу в строительстве новой жизни. Минский инженер С. Пономарев руководил работой по возведению опорных мачт первой в Африке высоковольтной линии электропередачи, которая должна была связать Асуанский гидроузел с севером страны. Вместе с другими специалистами он много месяцев знакомил новых друзей с процессами работы, передавая свой опыт. И вот настал счастливый день всех дней, когда первая опора была собрана и установлена самими египтянами. На ее вершине, тонущей в синеве неба, рабочие прикрепили два флага — черно-красно-белый с зелеными звездами и красный с серпом и молотом.

Паведамленне ТАСС

У КОСМАСЕ «МЕСЯЦ - 9»

У Савецкім Саюзе ажыццёўлен запуск аўтаматычнай станцыі «Месяц-9». На станцыі ўстаноўлена навуковая, тэлеметрычная і іншая вымяральная апаратура, якая ўключаецца аўтаматычна ў адпаведнасці з праграмай палёту, а таксама па камандах з Зямлі. Назіранне за палётам станцыі ажыццяўляе спецыяльны наземны вымяральны комплекс. Папярэднія вынікі апрацоўкі вымярэнняў паказваюць, што станцыя рухаецца ў бок да Месяца па траекторыі, блізкай да разліковай. Уся апаратура на борце станцыі працуе нармальна.

Кроки Гуливера

(Пачатак на 1-й стар.)

У 1923 годзе некалькімі кінастудыямі краіны (у Маскве, Ленінградзе, на Украіне) выпушчана было на экраны 12 фільмаў. У 1965 годзе 41 кінастудыя Савецкага Саюза здала ў пракат 159 поўнаметражных фільмаў, 852 кароткаметражныя і каля 1 400 нумароў кіначасопісаў. Каб забяспечыць паспяховае выкананне такой грандыёзнай праграмы, трэба штогод падрыхтоўваць сотні мастроў усіх спецыяльнасцей кіно, выпускаць мільярды метраў кінаплёнкі, сотні назваў розных апаратаў, прыстасаваных да іх. І гэта было зроблена.

У Беларусі пасля заканчэння грамадзянскай вайны было ўсяго некалькі кінастудыяў у буйных гарадах. Ажыццяўляю-

чы ленынскую нацыянальную палітыку, 17 снежня 1924 года быў арганізаваны трэст «Белдзяржкіно», і праз два гады ў яго падпарадкаванні было 11 кінастудыяў і 50 кінаперасоў.

Першая хроніка ў Беларусі «Святкаванне Першага Мая» была знята ў 1925 годзе. Першы мастацкі фільм «Лясная быль» па апавесці М. Чарота «Грышка-свінапас», быў створан рэжысёрам Ю. Гарычам і выпушчаны на экраны ў канцы 1926 года.

Цяпер БССР цалкам кінафікавана. Няма такога кутка, дзе не дэманстравалі б кінафільмы. Дастаткова сказаць, што толькі ў школах і навучальных установах Беларусі маецца каля паўтары тысячы кінаўстановак.

У сталіцы БССР працуюць дзве кінастудыі. Мінская ст-

дзя выпускае штогод ужо звыш 30 дакументальных і навукова-папулярных фільмаў, а студыя «Беларусьфільм» — 5—6 мастацкіх кінакарцін. Некалькі сот спецыялістаў забяспечваюць выпуск беларускіх фільмаў на высокім мастацкім і тэхнічным узроўні.

Ажываюць на экране старонкі гісторыі ў фільмах «Масква — Генуя», «Георгі Скарыйна», «Кастусь Каліноўскі», хваляюць глядачоў эпізоды Вялікай Айчыннай вайны і падпольнай барацьбы з акупантамі ў карцінах «Гадзінік спыніўся апоўначы», «Праз могілкі», «Вызваленне Савецкай Беларусі», «Дарога без прыпынку». Мы бачым у кінаарысах рупліва сабраныя дакументы аб вядомых дзеячах культуры БССР і інсцэніроўкі лепшых твораў беларускіх пісьменнікаў. Шырокі дыяпазон тэм нашых кінематаграфістаў. Тут нарысы аб беларускай прыродзе і выкрыццё зраднайцай дзейнасці беларускіх буржуазных нацыяналістаў, фільмы аб героіцы сённяшніх дзён і карціны, якія падмаюць праблемы маралі...

Савецкае кіно з пачатку яго дзейнасці імкнецца несці ў сваіх творах ідэі гуманізму, міру, дружбы паміж народамі.

Дзяржаўная кінаманполія ў СССР не дапускае прапаганды чалавеканенавісці, расізму, прыніжэння чалавечай годнасці. У савецкім кіно ніколі не з'явіцца фільмы, якія маюць пасцельную падрабязнасці, накішталт «Далікатнай скуры» (Францыя), прыніжаючы годнасць жанчыны, як «Жанчына-малпа» (Італія), усхваляючы садызм і забойства, падобна серыі фільмаў аб прыгодах Джэймса Боінда (Англія).

Развіваючыся як мастацтва, савецкае кіно заклікана несці сапраўдную культуру на экран. Аўтары фільмаў імкнуцца да вялікай размовы з глядачом аб самых жыватворчых і значных праблемах. Прыкладам гэтай культуры з'яўляюцца фільмы, як «Жывыя і мёртвыя», «Старшыня», «Цішыня», «Мне 20 год», «Масква — Генуя», «Вайна і мір» і іншыя. Яны і вызначаюць твар савецкага кіно за апошнія гады.

Кіно, у параўнанні з іншымі відамі мастацтва, зусім малае, але ўжо мае свае юбілейныя, прымае віншаванні, выслухоўвае пажаданні. Няхай жа кіно, гэтае дзіця — Гулівер, добра расце, прыносіць шмат карысці, радасці і шчасця людзям.

П. ШАМШУР, рэжысёр.

Запад
смотрит
на СССР

ТАКОВА ОНА, ГОЛОДНАЯ СТЕПЬ

Янгиер

Корреспондент греческой газеты «Авги» Георгулас БЕЙКОС, побывав в Средней Азии, написал книгу «Голодная степь покоряется человеку», которая готовится к выпуску в свет издательством АПН. Мы публикуем отрывки из этой книги.

От Тамерлана до наших дней

Голодная степь расположена в пределах Узбекистана, Казахстана и Таджикистана и представляет собой обширную равнину площадью в один миллион гектаров, из которых 800 тысяч гектаров пригодны к

орошению. Она образует треугольник, ограниченный на северо-востоке рекой Сыр-Дарьей, на северо-западе песками Кызылкума, а на юге склонами Туркестанского хребта.

На старой дороге Самарканд — Ташкент возвышается уникальный памятник — «колодец Тамерлана». Эта небольшая крепость служила пристанищем для проходящих караванов. В центре крепости находится источник воды. Из преданий известно, что Тамерлан построил такие «колодцы» на всем пути от Самарканда до Ташкента. Расстояние между колодцами равнялось суточному переходу каравана. Вода в колодцах предназначалась для путешественников, лошадей и верблюдов. Только для утоления жажды. Использовать ее для других целей не разрешалось.

На окраинах Голодной сте-

пи, где вода уже не была вопросом жизни и смерти, она также ценилась очень высоко. Прелание рассказывает, что жених, оценивая приданое невесты, использовал в качестве эквивалента воду: сколько бурдюков воды «даст отец» за невесту. Говорят также, что паша, владевший источниками воды на окраинах степи, менял воду на женщин.

Будучи в одном из совхозов, я встретил бухгалтера, ветерана освоения степи Сергея Черныенко, живущего здесь с 1920 года.

— Как выглядела степь раньше? — спрашиваю я.

— Несколько баранов и изредка какой-либо колодец. — отвечал он.

В старину караваны от Джизака до Ташкента никогда не добравшись благополучно. Животные и даже люди умирали в пути от жажды.

НАШИ КАРЭСПАНДЭНТЫ ПАВЕДАМЛЯЮЦЬ

Новый клуб пабудаваны ў калгасе імя Пушкіна на Ашмяншчыне. Зімовымі вечарамі ветліва сьведца яго вонкі. У клубе часта выступаюць самадзейныя артысты, дэманструюцца кінкарыткі. Ніколі не пустую і чытальня зала бібліятэкі. У апошні час добрыя новыя клубы пабудаваны ў калгасх «Перамога», імя Крупскай і інш.

Фота А. Плеханава.

Васіль Белка вяртае ў Вераціні, тут вучыцца Цяпер ён афіцэр Савецкай Арміі. Прыехаў пагасцець да маткі Каярыны Іванаўны і брата Міхэйла, паглядзець, як жывуць землякі.

На другі дзень усе разам адправіліся ў «падарожжа» па вёсцы.

— Ну, хваціся, браце, што новага тут у вас, — як толькі выйшлі з дому, сказаў Васіль Данілавіч.

— Многа! У мільянерах цяпер ходзім.

Яны спыніліся.

— З чаго б гэта знаёмства пачаць? Ну, хача б з дачкі.

— Добра, — адказаў брат. — А як у іншых вёсках калгас?

— І ў іншых ёсць. А як жа! Лазня — прыгожы цагляны будынак, у сярэдзіне — прасторна і ўтульна. Вельмі спадабалася яна гасцю.

За срэдкі арцелі пабудаваны ў Вераціні школа-дзевяцігодка, а ў вёсцы Любавічы — васьмігодка. Прыгожы ў Вераціні і клуб, ёсць свая бібліятэка, аддзяленне сувязі. Амаль дзве з паловай тысячы экзэмпляраў газет і часопісаў у дзень дастаўляюць нашталёвы падручнікам.

У бібліятэцы амаль шэсць тысяч экзэмпляраў розных кніг. А загадка бібліятэкай Анастасія Канапіцкая. Гэта аўтарытэтная ў вёсцы чалавек. Яшчэ ў трыццаціх гадах яна загадала тут хата-чытальняй. Цяпер Верацінцкай сельскай бібліятэцы прысвоена званне «Бібліятэкі выдатнай работы».

І тут Васіль Данілавіч прыгадалася, як некалі маткі гаварыла:

— Здабуліся, сыноч, а гэта праўда, што да рэвалюцыі ў нашай вёсцы не знайшлі бы такога чалавека, які мог бы чытаць. Прыдзе з воласці папера, а прачитаць яе няма ка-му. А цяпер цяжка знайсці ў вёсцы чалавека, які б не ўмеў чытаць.

Госць застаўся задаволены тым, як жывуць яго землякі. А перад новым годам Міхэйл паведаміў браце аб добрым ураджай. На плошчы ў 654 гектары калгас сабраў з кожнага больш чым па 22 цэнтнеры збожжа!

Так, ёсць чым ганарыцца хлебаробам Вераціні.

**В. ЛОЎГАЧ,
І. НОВІКАЎ.**

Жыткавіцкі раён.

Сёлета ў саўгасе «Берасіўскі» Кіраўскага раёна пачаў працаваць універсітэт сельскагаспадарчых ведаў. Нядаўна адбыліся заняткі. Першы сакратар райкома партыі Нечерава выступіла перад слухачамі з лекцыяй аб задачах партарганізацыі і ўсіх працаўнікоў раёна на нягодніку. Навуковы супрацоўнік Магілёўскай эксперыментальнай базы «Дашкаўка» Кастусеў расказаў аб аграэхніцы вырошчвання насеннікаў траў. Аб дасягненнях перадавых гаспадарак раёна па вытворчасці прадукцыі жывёлагадоўлі і аб шляхах зніжэння яе сабекошту гаварыў на занятках галоўны заатэхнік раённага ўпраўлення

сельскай гаспадаркі Лашакоў. Заняткі праводзіцца два разы ў месяц. Іх наведваюць больш як 50 чалавек. Гэта перадавікі вытворчасці, бригадзіры палюводчых бригад, загадчыкі жывёлагадоўчых ферм саўгаса.

У. НАЗАРАЎ.

Трокелі — вялікае, добраўпарадкаванае сяло. Ёсць тут сярэдняя школа, бальніца, пошта, аптэка, сталовая, некалькі магазінаў. Вёска электрыфікавана і радыёфікавана. Уздоўж шырокіх роўных вуліц — дамы рабочых мясцовага саўгаса «Трокельскі». Над дахамі — лес аптэкі.

І такія змены адбыліся не толькі ў саміх Трокелях, але і на тэрыторыі ўсяго сельсавета. Цяпер тут працуе 10 школ, у якіх выкладае 75 настаўнікаў, 4 медыцынскія ўстановы, 2 аддзяленні сувязі, 5 клубаў, дзіцячыя яслі і сад, 13 магазінаў, 2 сталовыя, камбінат бытавога абслугоўвання насельніцтва. За апошнія гады на тэрыторыі сельсавета пабудавана шмат дамоў агульнай жыллой плошчай каля пачаты тысяч квадратных метраў.

В. КЛАЦОЎ.

Воранаўскі раён.

Ужо не адзін раз рамонтнікі Кобрыйскага раённага аддзялення «Сельгастэхнікі» сустракалі ў сябе гасцей з-за рубяжа. З пастаноўкай рамонт трактараў «Беларусь» усіх уніфікацый тут пазнаёмліліся ўжо інжынеры з Польскай Народнай Рэспублікі і Аб'яднанай Арабскай Рэспублікі.

А нядаўна ў госці да кобрынскіх рамонтнікаў прыехалі інжынеры з Індыі. Многае ім тут спадабалася. Асабліваю цікавасць выклікаў у іх пачатны метад рамонт трактараў і паліўнай апаратуры.

Я. ЛІФАНАЎ.

У калгасе «Прызыў» пабудаваны нядаўна яшчэ адзін клуб на 250 месцаў. Непадалеку ад яго размясцілася бібліятэка.

Усяго ў Віцебскім раёне пабудавана ўжо восемдзесят сельскіх клубаў і больш 20 бібліятэк.

Я. БАРОУКА.

далека ад гасцінцы. Большыя дрэвы, густы кустарнік, прэкрасныя цветы і даже ліліі! А вот и дарек с прохладительными напитками...

Прекрасна и планировка города. Широкие улицы, просторные тротуары. Все блестит чистотой. Густая листва прячет и тень тротуары. Большинство домов скрыто в зелени. На улицах довольно оживленно.

А на окраинах города идет строительство. Широкая зона лесов защищает город от ветра, пыли, смягчает жару. Знаешь, что здесь была пустыня, но представить себе это почти невозможно.

История молодого города неразрывно связана с историей освоения степи. Янгиер строился как административный центр ирригации и освоения Голодной степи, как походный штаб армии, наступающей на Голодную степь. Слова «Янги» и «Ер», которые образуют наименование города, означают «Новый город». Здесь находится база строительства и освоения целинных земель степи, заводы по производству строительных материалов и оборудования для ирригационной и дренажной сети.

В нескольких километрах от города целый комплекс насосов поднимает из глубины на поверхность воду для снабжения города. Чудесная вода!

Коренные янгиерцы — это... дети до 6 лет, которые здесь родились. Остальные — добровольцы со всего Советского Союза, добровольцы-целинники.

Председателем Янгиерского горсовета сейчас избран Январ Исмаилов. Комсомолец, который со своими товарищами разбил здесь первую палатку и над ее входом повесил комсомольский значок.

Судьба Исмаилова, который сейчас является мэром города, постросенного и его руками, символизирует не только вклад советской молодежи в освоение целинных земель, но и нечто более значительное: молодежь сама получает все то, что строит. Строит сама для себя.

Пакупнікі заўсёды застаюцца задаволены радыёпрыёмнікамі і тэлевізарамі, зробленымі на Мінскім радыёзаводзе. Канструктары клапоцяцца аб тым, каб новыя мадэлі адпавядалі лепшым сусветным стандартам. Свой уклад у агульную справу ўносяць і малады інжынер-канструктар Нэла Парацэлава.

Фота А. Сасіноўскага.

Да 100-годдзя з дня нараджэння Рамэна РАЛАНА

ЦЁЗКА РАМЭНА РАЛАНА

Рамэну Уласаву цяпер крыху больш 30 год. Ён нарадзіўся ў 1935 годзе. У тыя дні ў Маскве знаходзіўся вядомы французскі пісьменнік Рамэн Ралан. Савецкія людзі горача сустралі свайго вялікага сябра, мужа-антыфашыста. Яны палюбілі яго таленавітыя, праўдзівыя творы. І многім хацелася нейкім чынам выказаць сваю ўдзячнасць Рамэну Ралану, зрабіць яму нешта прыемнае.

Тэхнік-энергетик Павел Васільевіч Уласаў, які зараз жыве ў Жодзіна, вырашыў назваць імем пісьменніка свайго нованароджанага сына. Ён напісаў аб гэтым Р. Ралану і атрымаў у адказ яго фота з надпісам: «Вялікая ўдзячнасць, таварыш Уласаў, і мае найлепшыя пажаданні вашаму маленькаму Рамэну. Масква, 5 ліпеня 1935 года. Рамэн Ралан».

Цяпер Рамэн дарослы мужчына. Ён унаследаваў прафесію

бацькі, які 35 год працуе майстрам на электрастанцыі. Скончыўшы энергетычны тэхнікум, Рамэн Уласаў паехаў у Наваполацк, дзе працуе майстрам у цэху кантрольна-вымяральных прыбораў і аўтаматыкі на цеплаэлектрацэнтралі. У яго ёсць сын Андрэй.

Збыліся пажаданні Р. Ралана. У яго цёзкі Рамэна Уласава шчаслівы лёс. Бацька, акрамя Рамэна, выхаваў яшчэ трое дзяцей. Дачка Муза скончыла Беларускі політэхнічны інстытут і працуе інжынерам на той жа электрастанцыі, дзе і бацька. Другая дачка Таццяна — студэнтка Мінскага інстытута народнай гаспадаркі. Малодшы сын Барыс — вучань 11 класа сярэдняй школы. Маці чатырох дзяцей Вольга Васільеўна гаспадарыць дома, выходзіць унукаў.

Сям'я Уласавых жыве ў добраўпарадкаваным катэджы.

Заізелыя на марозе фруктовыя дрэвы глядзяць раскошнымі кронамі прама ў вокны дома. У сям'і любяць музыку і літаратуру. У хатняй бібліятэцы — 14-томны збор твораў Рамэна Ралана. Побач на паліцах — творы Л. Талстога, Дж. Галсуорсі, А. Пушкіна, С. Цвейга, Дж. Лондана, С. Ясефіна, М. Шолахава і многіх іншых вядомых пісьменнікаў і паэтаў.

Цяпер усё прагрэсіўнае чалавецтва адзначае 100-годдзе з дня нараджэння Рамэна Ралана. У сям'і зноў уславіваюць тыя радасныя дні, калі атрымалі фота вядомага пісьменніка, сябра Савецкага Саюза, прачытаюць яго творы, захапляюцца майстэрствам аўтара.

Н. РЫДЗЕУСКІ.

На здымках: 1. Фатаграфія Р. Ралана, прысланая сям'і Уласавых. 2. Рамэн Уласаў з сынам Андрэем. Фота Ул. Лупейкі.

С. ШУШКЕВІЧ

УСПАМІНЫ ПРА СЯБРА

Гэта было восенню 1925 года. Я жыў у Мінску на кватэры шаўца Адася Шпілеўскага. Вечарамі ён часам прасіў мяне пачытаць кніжку або газету ўголас. Здарылася аднойчы так, што я купіў кніжку вершаў Андрэя Александровіча «Па беларускаму брукі» і апрача таго прынёс са школьнай бібліятэкі некалькі нумароў часопіса «Маладняк», у якіх таксама былі творы маладога паэта. Пачаў я чытаць майму смухачу ўсё запар. Бачу, задаволена ўсміхнуўся, адклаў чаравік.

— Ведаеш, дабрадзею, — сказаў ён мне, — я гэтага Александровіча крышчу ведаю. Не так яго, як бацьку. А бацька Александровіча, Іван, добра душа чалавек быў. Памёр заўчасна. Нястаткі загубілі.

У працоўнай школе № 11 горада Мінска, дзе мне давялося вучыцца, выкладаў беларускую мову і літаратуру Адам Бабарэка. Ён разам з А. Александровічам, М. Чаротам, А. Вольным стварыў у 1923 годзе першае ў Беларусі літаратурнае аб'яднанне «Маладняк». А. Бабарэка прывіў мяне любоў да літаратуры і пазнаёміў у 1926 годзе як след з А. Александровічам. Неўзабаве я быў прыняты ў члены «Маладняка».

У 1935 годзе я прынёс на кватэру намесніка старшыні праўлення Саюза пісьменнікаў Беларусі А. Александровіча артыкул па пытаннях літаратуры. Засядзеўся я ў паэта некалькі гадзін. Прыгадаў яму яго першае «біёграф» А. Шпілеўскага, раскажаў пра заўвагу шаўца:

— Андрэй Александровіч ніштаваты вершы піша... А вось боты ў яго нялюдскія. Ці не ён сам іх шыў?

Александровіч смяяўся, раскажываў, што даводзілася сапраўды катіць боты самому шыць, а вось цяпер дык і першы не хапае часу пісаць, грамадскай работы мнагавата. А працы ў паэта было нямала. Ён уваходзіў у кіруючыя партыйныя органы, з'яўляўся членам ЦВКі БССР. Але нягледзячы на гэта, літаратурнай працы не пакідаў.

...У лютым 1952 года я выпадкова даведаўся, што на адлегласці васьмідзесяці кіламетраў ад мяне ў таўжным сяле Тасеева (Краснаярскі край) жыве Андрэй Александровіч. Я ў той час працаваў у адной з геалагічных партый і знаходзіўся ў маленькай вёсцы Вусце, Якраз у той дзень мне выпала службовая камандзіроўка ў Тасеева. Мароз прабіраўся нават у кабіну аўтамашыны, і дарога паказалася надзвычай доўгай, хоць і ехалі мы ўсяго дзве гадзіны.

Знаходжу ўстанову, у якой працаваў А. Александровіч. Прабіраюся праз тры невялікія пакойчыкі, застаўленыя канторскімі сталамі, шукаю чалавека, якога не бачыў 16 год. І вось ён стаіць перада мной, накінуўшы паліто на плечы, за столікам, густа заваленым папэрамі.

— Андрэй Іванавіч, няўжо не пазнаеце? — ускрыкваю я. Абдымаюся, моцна паціскаю адзін другога рукі. Александровіч хапае кудлатую трохвушкуню, надзявае яе на палыселую галаву і бяра мяне пад руку:

— Пойдзем да мяне на кватэру. Тут усяго дзесяткі два крокаў.

...У пліце разгарэліся дрывы, закіпеў чайнік. Мы сядзім за сталом. Александровіч

чытае вершы. У іх мяцовая, тутэйшая тема:

Прыкрыўшы плечы алай хусткай,
Прыйшла вечарняя зра,
На дзікім берэзе Тунгускі
Са мной прысела для кастра.
— Чаго, рыбак, у задуменні?
Я не сказаў ні слова ёй,
Луналі думкі-летуценні
Над ціхай Свіслаччу маёй...

І, сапраўды, у 1956 годзе сустрэкаемся з А. Александровічам у Купалаўскім парку ля Свіслачы. Праз некалькі дзён я наведаў кватэру пісьменніка. Добра абсталяваны кабінет, вялізныя паліцы з кнігамі. Паэт, як і калісьці, чытаў з захапленнем новыя вершы:

Здавалася — ад завірух,
Ад сіножы, ветру ледзянога
Жыцця канчалася дарога,
Парой ажно займала дух...

Верш «Перамога» нагадаў мінулае. Але яго было без распачы, поўнае веры ў будучыню.

У верасні 1962 года я зноў сустрэўся з А. Александровічам у мінскім парку Імя Чалюскаў. Паэт наракаў, што вымушан рабіць частыя прагулкі, а ў яго так шмат работы, трэба рыхтаваць двухтомнае выданне сваіх твораў.

6 студзеня 1963 года з-пад Масквы ў Мінск прыляцела трывожнае паведамленне: у адным з санаторных дамоў памёр А. Александровіч. Прычына смерці — запаленне лёгкіх. Так смерць забрала яго у свае вечныя сховы, але яго голас, малады і задорны, назаўсёды застаецца ў беларускай літаратуры.

ДАРОГІ не было. Якая можа быць дарога ў пустынні! Маленькі вышослівы «ГАЗ-69» з цяжкасцю прабіраўся па сыпучых пяскох. Паліла сонца, гарачы сухі вецер абцальваў твар. А павакат, куды ні наглядзіш, светла-жоўтыя, шараватыя або карычневыя пясчкі. Мёртвай здавалася вялікая афрыканская Сахара.

Старшы інжынер Станіслаў Панамароў павярнуўся да інжынера-егіпцяніна Хусейна Абдурахмана:

— Якую апору будзем сёння ўстанавліваць?
— Трыццаць восьмую.

Смуглаваты Хусейн пачаў усміхнуцца і зноў пачаў глядзець уперад.

Машина з цяжкасцю абганула вялікі бархан. Удалечыні збліжыўся пад сонцам стройны рад серабрыстых апор ліній электраперадачы. На фоне аднастайнага пейзажу ажурныя мачты выглядалі незвычайна святочнымі. Удалечыні, амаль для гарызонта, лінія абрываўся. Туды і кіраваў шафёр.

Станіслаў міжволі любіваўся мачтамі. Як хутка ўсё ж жы-

Шчаслівы дзень Станіслава Панамарова

ціць час. Год назад, калі ён прыехаў у Аб'яднаную Арабскую Рэспубліку, на месца гэтых апор стаялі маленькія бетонныя слупы з нумарамі. Яны абазначалі трасу будучай лініі электраперадачы Асуан—Каір. Першая ў Афрыцы лінія напружаннем 500 кілавольт павінна звязаць Асуанскі гідравузел з поўначчу краіны, данесці энергію ўтаймаванага Ніла да фабрык і заводаў, жылых дамоў і будоўляў, зрабіць светлам новае жыццё тутэйшага народа.

Станіслаў усю свой родную Беларусь, дзе мачты электраперадачы даўно сталі прывычнай рысай пейзажу, заліты светлом вечэрні Мінск, яго ажыўленыя перспектывы і палюшы.

Машина зноў забуксавала. Станіслаў наглядзеў на гадзіннік. Ужо сем гадзін, трэба спыніцца: іх чакаюць егіпецкія рабочыя і інжынеры. Не так проста з дапамогай трактараў і кранаў узвільніць дваццацісімметровую мачту і ўстанавіць яе на бетонны фундамент, тым больш, што для арабаў справа гэта новая. Вось чаму савецкі экперт Станіслаў Панамароў кантралюе зборку і кіруе пад'ёмам мачт.

«Газік» шыкаваў, парэшце, на роўнае месца і паімчаўся ўздоўж апор, набліжваючыся да месца работы. Ужо бачны трактары, аўтамашыны, велізарная сталёвая страда.

Але што гэта? На версе апоний у радзе апоры мітусіцца людзі. Станіслаў здзіўлена спытаў у Хусейна:

— А ўчора не знялі тросы з устаноўленай апоры?
— Знялі.

— Дык чаму ж сёння зноў на ёй працуюць?

— Працуюць не на ўчарашняй, — усміхнуўся Хусейн. — Учора ўстанавілі 38-ю, вось яна. А цяпер працуюць на 39-й.

— Няўжо яны самі наднялі апору? — здзіўніўся Станіслаў. Замест адказу Хусейн шырокім жэстам паказаў наперад, нібы гаворачы: «Калі лапка, наглядзі сам!»

Машина спынілася. Пасустрач спыніліся рабочыя. Здаў, ледзь стрымліваючыся, каб не набегчы, крокаў малады араб-інжынер Ісмаіл. Хусейн кранаў Панамарова за локаць, ціха сказаў:

— Яны пачалі сёння працаваць на гадзіну раней, каб паспець к вашаму прыезду.

Станіслаў углядаецца ў твары акружваюшых яго рабочых. Так, гэта тыя ж самыя людзі, з якімі ён упершыню пазнаёміўся тры месяцы назад. Тады яны не ведалі нават, як правільна трымаць у руках інструменты. З іх, сялян-фелахаў, чорнарабочых, былых салдат, пры Асуанскім навуковым цэнтры была створана група будаўнікоў. Тры месяцы, з дня ў дзень, на вучэбным полігоне Панамароў і яго таварышы паказвалі навічкам усё працэсы работы. Савецкі Саюз першым у свеце пачаў будаваць такія магутныя лініі электраперадачы прамысловага прызначэння, і ў савецкіх спецыялістаў не было сакрэтаў ад егіпцянаў. Паступова рухі рабочых рабіліся тоўваць вялікія магчымасці савецкага абсталявання. А сёння — вось яна, першая апора, сабраная і ўстаноўленая самімі егіпцянамі!

Стрымліваючы шчасліваю ўсмішку, Станіслаў моўчкі пакіраваўся да фундаменту, узіў у аднаго з рабочых ключ, праверыў, як зацігнуты балты, наглядзеў, ці дэкладна суваці адтуліны, і толькі пасля гэтага сказаў:

— Малайны!

Тэмпераментныя арабы радасна закрывалі, працягнулі яму свяс мазолістыя загарэлыя рукі. Некалькі чалавек «сказалі адначасова:

— Чукрыя! — Дзякуй!

Адзін з рабочых працінуўся праз патоўн і хутка падлез уверх, туды, дзе канец апоры, здавалася, патапаў у сінім небе. Там ён дастаў нешта з-за пазухі і прывязаў да ашыкаваных вузлоў. Пасярод пустынні над бліскаччай апорай затрыяталі ў небе два флагі: чорна-чырвоная-белы з зялёнымі зоркамі і чырвоны з серпам і молатам.

Б. ЖАВАРАНКАЎ.

НОВЫ МАСЛАСЫР- ЗАВОД

Дзяржаўная камісія падпісала акт аб здачы ў эксплуатацыю Буда-Кашалёўскага масласырзавода. Прадпрыемства будзе вырабляць брусковы сыр, масла, смятану, тварог, кефір, малочны цукар. За суткі будзе перапрацоўвацца каля 50 тон малака.

І. КАВАЛЕЎ.

ОТКРОВЕНИЯ КЛАУСА ЭЙХМАНА

Знаки свастики на еврейских могилах и синагогах, костры из книг, поджоги домов, письма с угрозами в адрес неудобных — все это стало почти обычным явлением западногерманской действительности и никого уже там не удивляет.

— Озорство, мальчишество, выходы хулиганствующих элементов, — так стереотипно пытаются объяснить выступления неонацистов власти ФРГ.

Присмотримся повнимательней к этому «озорству». «Мы были в войсках СС вместе с обвиняемыми и держимся вместе. Когда-нибудь все изменится, и тогда мы вас уничтожим», — это цитата из писем, полученных представителями обвинения на одном из процессов по делу такого рода «озорников» — бывших эсэсовцев.

Следовательно, хулиганы не так уж одиноки. Они имеют сообщников. Недаром судьи приняли эти угрозы всерьез: приговор был удивительно мягок.

Еще пример. Недавно в Кельне судили 28-летнего Рейнхарда и 23-летнего Брагарда, участвовавших в отправлении писем с угрозами депутатам боннского парламента. (В марте прошлого года десятки депутатов получили письма с предупреждениями, что каждый, кто прогласует за продление срока преследования нацистских преступников, будет «приговорен к смерти»). Угрозы и тут возымели свое действие: один из обвиняемых был приговорен всего к 15 месяцам тюрьмы, а другой — к шести, и то условно.

Эти факты еще раз напоминают о том, что в Западной Германии существуют и продолжают действовать нелегальные нацистские организации, в распоряжении которых огромные денежные средства и связи за рубежом. Это они после войны помогали скрываться от правосудия многим крупным нацистам.

И вот в иностранной печати появились новые данные, проливающие свет на зарубежные связи западногерманских нацистов. Недавно в Западной Германии прибыл Клаус Эйхман — сын известного нацистского главаря Адольфа Эйхмана, повешенного за свои кровавые преступления в 1962 году. В интервью, данном мюнхенскому еженедельнику «Квик», он рассказал о суще-

ствовании международной организации нацистов, которая обладает «великолепной агентурной сетью» во всем мире. Эта организация, по его словам, «основана на тех же принципах, которыми руководствовалась и нацистская партия Гитлера». В нее входят многие оставшиеся в живых видные представители гитлеровской Германии.

Трудно сказать, что развлекло язык Клаусу Эйхману — то ли обещание крупных гонимых, то ли погоня за известностью. Во всяком случае человек он осведомленный, как никто другой. Так, он рассказал, что когда их семья жила в пригороде Буэнос-Айреса, его отца посещали многие видные представители третьего рейха. Он утверждал, в частности,

что один из приближенных Гитлера — главарь нацистской партии Мартин Борман — жив и находится сейчас в Латинской Америке. Жив и другой гитлеровский главарь — шеф гестапо, эсэсовский генерал Генрих Мюллер.

Болтовня Эйхмана-младшего не может не навести на мысль: не выполняет ли он специальное задание — создать своего рода рекламу организации нацистов, заявить о ее существовании с тем, чтобы собрать под ее флаг единомышленников во всем мире?

Как бы то ни было, но все это напоминает о том, что нацизм живуч, и он находит себе благодатную почву в Западной Германии.

А. РАЧКОВ.

ПРЕССА СВИДЕТЕЛЬСТВУЕТ

МИРОВАЯ ЖАНДАРМЕРИЯ

ОТ ГРЕНЛАНДИИ ДО ИРАНА, ОТ ПАНАМСКОГО КАНАЛА ДО ОСТРОВА ДЖОНСОНА НА ТИХОМ ОКЕАНОЕ—ПО ВСЕМУ МИРУ РАСПОЛЗЛИСЬ НЫНЕ АМЕРИКАНСКИЕ ВОЙСКА, ЗАРАНЕЕ НАЦЕЛИВАЯСЬ НА РАЙОНЫ, ГДЕ МОГУТ ВСПЫХНУТЬ ОЧАГИ НАЦИОНАЛЬНО-ОСВОБОДИТЕЛЬНОЙ БОРЬБЫ.

«Ю. С. НЬЮС ЭНД ХОРЛД РИПОРТ», ВАШИНГТОН.

Вьетнам, где быстрыми темпами происходит эскалация «горячей» войны, — это лишь один из многих беспокойных районов, в которых расположены значительные контингенты вооруженных сил Соединенных Штатов. В настоящее время за пределами страны под ружьем находятся 835 тысяч американцев, из них каждый пятый принимает участие в войне во Вьетнаме, а остальные разбросаны по всему миру. Службу

за морем несут 9 из 17 боевых дивизий сухопутных сил, большинство из 900 боевых кораблей военно-морского флота и примерно треть из 14 400 самолетов военно-воздушных сил.

В войне во Вьетнаме принимают сейчас участие 190 тысяч американцев по сравнению с 22 тысячами год назад. Вдвое большее число американцев в форме размещено в Европе. Здесь находится 450 тысяч американских военнослужащих — 5 боевых дивизий, десятки соединений боевых самолетов и главный флот США.

Тысячи других американских солдат размещены поблизости от районов Азии. Сейчас, спустя 13 лет после окончания корейской войны, 50 тысяч американских солдат все еще остаются в Корее. Около 4 тысяч военных советников находится на Формозе на случай возникновения осложнений в этом районе. Другие обслуживают огромные базы на Окинаве, воздушные и морские базы в Японии, на Филиппинах, острове Гуам. Американские солдаты несут службу в Гренландии, Исландии и на Лабрадоре. 10 тысяч американских солдат находятся в зоне Панамского канала, 9 тысяч — в Пуэрто-Рико, 7 тысяч — в Доминиканской республике и 4 тысячи — на Кубе, в Гуантанамо.

ДОСТОЙНЫЙ ОТПОР

ХАНОЙ. В воздушное пространство Демократической Республики Вьетнам вторглись большие группы американских самолетов. Варварской бомбардировке и обстрелу подвергнуты густонаселенные пункты в провинциях Куангбинь, Хатинь, Нгеан, Тханьхоа и Шонла.

Воздушные пираты натолкнулись на мощный огонь зенитчиков вьетнамской Народной армии. Оставляя за собой черный шлейф дыма, один из реактивных бомбардировщиков

рухнул в море к северо-востоку от Винья. По предварительным данным, сбито пять американских самолетов, многие бомбардировщики получили повреждения.

Во многих районах демократического Вьетнама проходят массовые митинги. Трудящиеся гневно протестуют против новых преступлений американской военщины и заявляют, что интервентам никогда не удастся сломить волю вьетнамского народа к борьбе за свободу, независимость, единство

своей родины. С глубоким удовлетворением труженики городов и сел, воины народного Вьетнама встретили переданное по радио Заявление Советского правительства, в котором решительно осуждается возобновление авиацией США варварских бомбардировок территории ДРВ и говорится, что Советский Союз будет и впредь оказывать необходимую помощь и поддержку Демократической Республике Вьетнам.

И. ЩЕДРОВ.

Американские оккупанты в Южном Вьетнаме ведут химическую войну против вьетнамских патриотов.

Новое обличье статуи Свободы.

«Торонто стар».

ШАБАШ У РЭСТАРАНЕ «П'ЕР»

У Нью-Йорку ў рэстаране «П'ер» на Манхэтэне ў ноч на 14 студзеня адбылася незвычайная для нью-йоркаў урачыстасць. Пад гукі балалайкі весяліліся рускія князі і княгіні, прыбраныя ў сарафаны і каюшнікі. Там быў і традыцыйны ражаны, які строіў з сябе і традыцыйны мядзведзь. Былы палкоўнік імператарскага гвардыі Сяргей Абаленскі выканаў на стала пад виск прысутных танец з шаблямі. Прыспявалі яны, як заўсёды, і «Вочы чорныя».

На чале стала сядзеў былы паж Мікалая II князь Беласельскі-Белазерскі, які разам з іншымі асколкамі мінулага знайшоў пасля Кастрычніцкай рэвалюцыі прытулак у Злучаных Штатах. Усё гэта скамарошніцкае гуляне было арганізавана так званай «Амерыкана-рускай асацыяцыяй».

У белаземігрантаў, піша карэспандэнт агенцтва Юнайтэд Прэс Інтэрнэйшнл, былі дзве прычыны для веселасці: стары рускі новы год і сканчэнне забастоўкі работнікаў гарадскога транспарту Нью-Йорка. На пытанне карэспандэнта пра забастоўку князь Беласельскі-Белазерскі сказаў: «Калі вы перажылі рускую рэвалюцыю, то вам няцяжка перанесці забастоўку транспартнікаў. У дні забастоўкі мы хадзілі пехатой, а ў 1917 годзе нам прыйшлося ўцякаць не азіраючыся».

О. АНІЧКІН.

Нью-Йорк.

● ХРОНИКА ● ХРОНИКА ● ХРОНИКА ● ХРОНИКА ● ХРОНИКА ●

УЛАН-БАТАР. У Хэнтэйскіх гарах Мангольскай Народнай Рэспублікі распрацоўваецца новы вугальны кар'ер. Савецкія вопытныя гарнякі дапамагаюць мангольскім сябрам. Шарынгольскі кар'ер з'яўляецца другім высока-механізаваным вугальным прадпрыемствам Манголіі. На здымку: калона самазвалаў у Шарынгольскім кар'еры.

БОН. Мюнхенскі суд вынес прыговор двум былым эсэсаўцам, што ўчынялі ў час вайны масавыя расправы над савецкімі людзьмі ў раёне горада Баранавічы. Былога хаупштурмфюрэра СС Альфрэда Рэндорфера, які ўдзельнічаў у расстрэлах 446 чалавек, суд прыгаварыў да пяці гадоў турмы, а яго памагатага — былога унтэрштурмфюрэра СС Вільгельма Дадзішка, на сумленні якога забойства не менш чым 160 чалавек, — да 3 гадоў і 1 месяца турмы. Мяккія прыгаворы эсэсаўскім забойцам суд матывіруе тым, што яны «выконвалі загад».

Патуранне эсэсаўскім забойцам тлумачыцца тым, што абвінавачанне было сфармулявана як дапамога пры забойствах, хоць абодва злачынцы самі расстрэльвалі савецкіх людзей.

ТОКІО. Пагадненне паміж Савецкім Саюзам і Японіяй аб устаўленні павятраўных зносінаў паміж Масквой і Токіо з'яўляецца эпахальнай падзеяй, заявіў дзяржаўны міністр Японіі Такуаю Фукуда.

Каменціруючы падпісанне ў Маскве японска-савецкага пагаднення аб павятраўных зносінах, Фукуда назваў новую авіялінію паміж сталіцамі СССР і Японіі найкарацейшым шляхам паміж Азіяй і Еўропай. Стварэнне гэтай лініі прынясе вялікую карысць пасажырам, якія падарожнічаюць з Азіі ў Еўропу, і ўнясе ўклад у міжнародныя павятраўныя зносіны.

Фукуда выказаў надзею, што завяршэнне перагавораў аб павятраўных зносінах будзе ў значнай меры садзейнічаць далейшаму ўмацаванню сувязей паміж СССР і Японіяй.

НЬЮ-ІОРК. Больш як 900 прафесараў, навуковых работнікаў і вучоных, якія выкладаюць ва ўніверсітэтах у штатах Ілінойс, Віскансін і Індыяна і працуюць у Аргонскай нацыянальнай лабараторыі, заклікала прэзідэнта Джонсана ў адкрытым пісьме пакласці канец вайне ў Вьетнаме і адмовіцца ад пагроз «масіраванай эскалации гэтай вайны».

Вучоная таксама заклікаюць амерыканскі ўрад «прызнаць, што Нацыянальны фронт вызвалення — гэта адзін з галоўных бакоў у канфілікце».

ДЭЛІ. Народы ўсяго свету прызнаюць цяпер, што войны не з'яўляюцца сродкамі вырашэння спрэчных пытанняў, заявіў у Дэлі міністр грамадскіх работ і жыллёвага будаўніцтва Індыі Мехр Чанд Кхана, выступаючы на афіцыйным адкрытым таварыства індыйска-пакістанскай дружбы. М. Ч. Кхана выказаў надзею, што дзейнасць таварыства паслужыць справе ўмацавання дружбы паміж народамі Індыі і Пакістана.

КАПЕНГАГЕН. Тут аб'яўлена аб новым павышэнні цен на рад харчовых тавараў і тавараў шырокага ўжытку. Гэта павышэнне азначае, піша газета «Палітыкен», што расходы адной дацкай сям'і толькі за адзін апошні год узраслі ў сярэднім на сем працэнтаў. Газета адзначае, што ў 1965 годзе Данія заняла першае месца ў Еўропе па тэмпах росту цен.

● ХРОНИКА ● ХРОНИКА ● ХРОНИКА ● ХРОНИКА ● ХРОНИКА ●

